

Rusnė Trumpiškytė, 8 b klasė
(Lietuvių k. mokytoja metodininkė Laisvida Kuzmaitė)

Panevėžys 2021-02-02

Labas, seneli,

seniai tave mačiau. Kaip Tu laikaisi? Vakar Tavo katinukas Micius susirietė ant mano lovos ir pradėjo murkti, šunelis Margis ryte mamai atnešė šlepetes. O šiandien išdykėlis suėdė mamos odinius, išėginius batelius. Būtum girdėjęs, kaip mama rėkė, tikriausiai visi kaimynai girdėjo. Mes su mama labai Tavęs pasiilgom. Beje, ryte norėjau Tau paskambinti, bet žinau, kad negali atsiliepti... O mums jau pasibaigė džiovinti baravykai, rinkti tik Tau žinomose miško vietose, ir duonos vakar pritrūkom... Tos juodos, naminės, kurią galima rasti tik Piniavoje, prisimeni, Tu ją labai mėgdavai ir vis prašydavai jos atvežti... Kaip žinai, seneli, Piniava yra už Panevėžio, ir ją nuo mūsų miesto dabar skiria nematoma siena. Taigi važiuodamos vakare tikėjomės, kad gal policininkai prie jos nebebudės, nes pirmadienį vakaro žiniose sakė, kad karantiną ruošiasi sušvelninti. Tačiau prie Panevėžio „sienos“ kaip prie atskiros respublikos vis dar budėjo pareigūnai. Mudvi su mama pasiėmėme gyvenamosios vietos deklaraciją, pasus, užsidėjome respiratorius ir išvažiavome. Žinoma, pareigūnai mus sustabdė. Paprašė parodyti visus dokumentus. Pažiūrėjo. Praleido. Viskas pasibaigė sėkmingai... Važiuojant namo jie mus atpažino ir draugiškai pamojavo... Man pagailo pareigūnų. Šąla lauke, budi, tikrina pravažiuojančius automobilius, klausosi priekaištų...

Na, o man virusas sujaukė visus planus. Pastaruoju metu beveik visai nepasiilsiu. Dažnai skauda akis, galvą ir amžinai jaučiuosi pavargusi nuo miego trūkumo, nes miegoti einu apie pirmą valandą nakties, dar labai pasiseka, jeigu vidurnaktį jau guli lovoje. Greitai artėja trimestro pabaiga. Būčiau buvusi pirmūnė, jeigu ne ta nelemta vokiečių kalba. Eilinį vakarą dariau namų darbus, atsidariusi dieną pastebėjau, kad mano pažymių vidurkis nukrito. Už vokiečių kalbą gavau septynis. Mano akys išsipūtė, kraujas užvirė, iš akių ištryško ašara, nes net nesupratau, už ką šis pažymys. Tądien dėl gauto įvertinimo buvo kaltas nuovargis. Beje, vokiečių kalba bus ir šiandien, tad aš stengsiuosi „iškalti“ kiekvieną vokišką žodį, nes kitaip mano darbas nueis šuniui ant uodegos. Prisimeni, seneli, prie tavo kapo prižadėjau tapti gydytoja. Ir būsiu ja... Atrasiu vaistus, galingesnius už koronavirusą, pakirtusį Tave... Tik turiu įstoti į Panevėžio Juozo Balčikonio gimnaziją. O ji reikalauja aukštų balų... Na, bet aš kovotoja, seneli, pats sakydavai, kad esu „visa į Tave...“

Na, tik mamai dabar labai sunku... Kiekvieną dieną užfiksuojami vis nauji koronaviruso atvejai. Veža ir veža naujus ligonius į mamos skyrių... Gydytojai visą dieną turi dėvėti apsauginius kostiumus, respiratorius, skydelius, gumines pirštines. Su šiais kostiumais jiems labai karšta ir sunku kvėpuoti, tačiau nori nenori reikia susitaikyti. Iš darbo jie grįžta labai vėlai arba išvis negrįžta. Nuolatinis nuovargis... Miega vos dvi, tris valandas. Mudvi su mama beveik nebesusitinkam, nebežaidžiam žaidimų vakarais, nes abi neturim laiko. Seniau buvom geriausias draugės, o dabar susitikusios imam pyktis dėl mažiausio menkniekio. Štai ir aną savaitę mama pratrūko bartis, kad aš nesisaugau, rankų neplaunu, mat, buvo ir man pasireiškę keli to nelemto viruso požymiai. Šiek tiek skaudėjo galva, raumenys..., et, nieko tokio... Nė nespėjau mirktelėti ir jau buvau mamos užregistruota COVID -19 tyrimams. Aš nebijojau, seneli, žinojau, kad Tu mane saugai. Na, gal šiek tiek bijojau (nuo Tavęs juk tiesos nenuslėpsi...). Atsakymą gavome jau kitą dieną ir jis buvo neigiamas.

Kaip matai, seneli, sunkoka ir man... Pameni, pasakojau Tau apie savo vaikiną Arą... Jis nebeatsakinėja į mano žinutes... Štai ir vakar bandžiau jam parašyti. Klausinėjau, ką veikia. Gal norėtų išeiti į lauką pasivaikščioti? Kiek gavo iš matematikos savarankiško darbo? Ką šiandien sapnavo? Nieko neatrašė...

„Gal jis jau turi kitą merginą?“- sukosi įkyrios mintys galvoje. Vaikščiojau iš kampo į kampą, sprogdindama žodžius: „Nekenčiu! Nekenčiu! Nekenčiu! Nekenčiu šios nelemtos pandemijos. Jeigu dabar eitumėme į mokyklą, aš jam išrėžčiau viską, ką apie jį galvoju, tiesiai jam į akis!“

O šiandien... O šiandien mama prasitarė:

- Aras jau trečia diena reanimacinėje palatoje. COVID – 19.

Mano seneli, žinau, kad Tu stebi mus iš aukštybių, saugai ir globoji...

Turiu labai labai didelį prašymą... Gal galėtum, seneli, padėti ir Arui...

Ir dar mamos draugei Giedrei...

Ir dar mažai mergaitei Emilei, kuri gyvena Amerikoje...

Ir berniukui Mauricijui iš Veronos...

Ir Kalvinui iš Londono...

Ir dar...

Ir dar...

Ir dar...

Ir dar... mes visi Tavęs labai pasiilgom...

Tavo mylima anūkė
Rusnė.

Mantas Juozapaitis, 7 b klasė

(Lietuvių k. mokytoja metodininkė Laimutė Kairienė)

Sveiki, seneli ir močiute,

aš labai laukiau Kalėdų ir Naujųjų metų, nes tikėjausi su Jumis pasimatyti. Gaila, kad tas baisus karantinas to neleido. Gerai, kad galima siųsti laiškus. Visa mūsų šeima sveikina Jus sulaukus Naujųjų metų ir linki daug stiprios sveikatos.

Praėję metai buvo neįprasti, bet nepaprasti ir įdomūs. Visus metus gyvenome baimėje, kad tik nesusirgtume. Visą pasaulį apėmė COVID-19 virusas. Vaikštome su kaukėmis ant veido. Jau beveik metai, kaip šalyje įvestas karantinas. Gaila, kad per karantiną negalima lankyti senų žmonių.

Iš pradžių ir aš bijojau susirgti, bet paskui nutariau, kad jeigu nebijosiu, tai ir nesirgsiu. Jūs taip pat nebijokite ir būkite sveiki. Jums su kaukėmis vaikščioti nereikia, nes miške esančioje Jūsų sodyboje lankosi tik kiškiai ir lapės. Ta stirnų šeimyna, kuri ateidavo pas Tave, močiute, ir gaudavo po duonos riekę, jau turbūt užaugo. Tikiuosi, kad ir toliau Jus aplanko. Jūsų namuose visada būdavo linksma.

Gal nepatikėsite, bet mūsų namuose ir per karantiną buvo daug džiaugsmo. Didžiausias džiaugsmas yra tas, kad mama mums pagimdė sesutę Jorę. Ji buvo labai mažytė, bet dabar jau paaugo. Mergaitei jau du mėnesiai. Jos veidukas daro įvairias grimasas. Mama jau leidžia man atsargiai palaikyti sesę ant rankų. Ar galvosi apie COVID-19, kai turi tokį didelį džiaugsmą namuose! Sesutė mažytė, bet džiaugsmo pilni namai.

Džiaugsmingų akimirkų netrūko ir vasarą, su tėčiu buvome nuvažiavę į Pakruojį. Aplankėme gražią bažnyčią. Matėme kunigą, bet žmonių bažnyčioje nebuvo, tik vargonai liūdnamai gaudė. Paskui nuvažiavome į Pakruojo dvarą, kurį pastatė baronas fon Ropas. Dideli rūmai, parkas, daug pastatų. Bet gražiausi gėlynai, tikras rojus. Dvare viskas buvo padaryta iš gėlių: žmonių figūros, įvairūs gyvūnai, paukščiai, kolonos, nameliai, gėlėmis apipinta karieta ir arklys. Vainikais buvo išpuoštas karuselių paviljonas ir visi arkliukai. Gėlės gražios, natūralios, kvėpiančios. Nesuprantama, kaip galima užauginti tiek gėlių, jas prižiūrėti, laistyti. Dvare vyko įvairios programos, buvo rodomi cirko numeriai, trumpi vaidinimai. Klausiau tėčio, kodėl Jūsų neatvežė. Jis paaiškino, kad Jus reikia saugoti. Jums geriau nebūti ten, kur žmonių tiek, kad, atrodo, suvažiavusi visa Lietuva.

Pandemijos metu turėjome dar vieną malonumą. Netoli namų turime sodą. To sodo pievoje tėtis iškasė baseiną. Baseinas buvo toks didelis, kad po jį plaukiojome valtele. Man labai patiko. Atsiguli valtelėje, lėtai supiesi ant vandens, žiūri į dangų, debesėlius... ir atrodo, kad pasaulyje viskas gerai, kad nieko blogo atsitikti negali. Nesvarbūs ir nebaisūs buvo nei COVID-19, nei pandemija.

Prabėgo, nudundėjo vasarėlė! Vėl prasidėjo mokslai. Seneliai, ar žinote, kas yra nuotolinis mokymas? Mes sėdime savo namuose, o ryšį palaikome internetu. Iš pradžių taip mokytis buvo įdomu, bet dabar jau pasiilgau mokyklos ir mokytojų. Tie mokytojai, kuriuos visą laiką matome tik kompiuteryje, pradeda atrodyti netikri, ne tokie, kokie būdavo mokykloje. Žiūri, žiūri įbedęs akis į ekraną, nepasukdamas galvos, ir pradeda rodytis, jog matai filmą. Dėmesys nuplaukia. Staiga susigriebi, o „traukinys jau nuvažiavęs“. Neprašysi, kad pakartotų, ką esi prasnaudęs.

Per pandemiją gerai tiems, kurie mėgsta skaityti. Knygos, kurias visi siūlo man skaityti, manęs nevilioja, neįdomios. Vos pradėdi skaityti kokias nuotykių ar pasakų knygas ir jau žinai, kuo baigsis. Tokių aš ir pats galiu parašyti. Detektyvai – dirbtinai iššęstos istorijos. Knygos apie karą – tai kraujas ir daugybė mirčių. Siaubas! O kam gali būti įdomios tos juokingos knygos apie meilę. Tai taip pat pasakos. Turime daugybę knygų. Man sako, kad užsimerkčiau, priečiau prie lentynų, išsirinkčiau kurią nors knygą, ją visą perskaityčiau. Atseit, tada jau patiks skaityti. Išsitraukiau F. Nyčės „Rinktinius raštus“. Seneliai, ar jūs skaitėte tą knygą? Man atrodo, kad tas žmogus užrašė savo sapnus ar kliedesius, kuriuos matė sirgdamas. Beje, seneli, ar Tu žinai, aš kartais rašinėju šį bei tą. Man sako, kad aš niekada nieko neparrašysiu, jeigu nieko neskaitysiu. Tu man pasakyk, ar tai tiesa?

Nežiūriu televizijos laidų, kuriose kalbama apie tą COVID-19, bet vis tiek toks įspūdis, kad jis labai baisus. Nesu matęs nė vieno mirusio žmogaus. Klausiau tėčio, ar nuo tos ligos galima mirti. Tėtis pasakė, kad jis nepažįsta nė vieno nuo jos mirusio, bet vis tiek geriau pasisaugoti ir nesirgti.

Seneliai, man labai svarbu, kad Jūs būtumėte sveiki ir gyvi. Ateis vasara ir vėl eisime su seneliu į mišką pažiūrėti, kur gyvena lapė, kur bebrai upelį užtvenkę. O močiutė iškeps mielinį blynų su braškėmis.

Jūsų anūkas Mantas

P.S. Būkite sveiki. Aš apie Jus galvoju kiekvieną vakarą.